

Jak przyjmuje się Komunię duchową?

Pierwszym krokiem jest wzbudzenie pragnienia przyjęcia Komunii duchowej. Nie chodzi o to, by wygenerować w sobie jakieś płomienne uczucia czy wielkie emocje, ale o akt wiary i woli. Czasami uczucia się pojawiają i nie należy ich odrzucać, tylko przyjmując jako pewien fakt, ale wcale nie muszą się pojawiać.

Drugi krok, to samo przyjęcie takiej Komunii duchowej.

Można temu wydarzeniu nadać formę osobistej „liturgii”. Wtedy należy:

- wzbudzić akt żalu (zakończony choćby „spowiedzią powszechną” lub „Panie, zmiłuj się”),
- przeczytać fragment Ewangelii (na przykład ten przypadający na dany dzień),
- pomodlić się Modlitwą Pańską,
- odmówić „Baranku Boży...”
- zaprosić Jezusa do swojego serca.

Ale może ono mieć bardzo prostą formę krótkiej modlitwy, zwłaszcza kiedy w niesprzyjających okolicznościach chcemy się zjednoczyć ze Zbawicielem. Przykładowo:

Wierzę, Jezu, że jesteś rzeczywiście obecny w Eucharystii. Kocham Cię! Żałuję za grzechy, którymi Cię obraziłem. Przyjdź do mojego serca, oddaję Ci się cały! Nie pozwól mi nigdy odłączyć się od Ciebie!

albo

O mój Jezu, wierzę, że jesteś prawdziwie obecny w Najświętszym Sakramencie. Kocham Cię nade wszystko i pragnę Cię posiadać w mej duszy.

Warto jednak zadbać, by dokonywało się to w skupieniu i w spokoju. By okazać szacunek temu, co wówczas następuje. Nie będzie przesadą, jeśli osoba przyjmująca Komunię Świętą duchową ukleśnie (jeśli stan zdrowia na to pozwala), by także ciałem podkreślić wagę tego wydarzenia.

Zjednoczenie z Bogiem to cel życia każdego chrześcijanina, to przedsmak nieba. Dlatego Komunia jest tak cenna.

